

Όταν οι κοσμικοί άνθρωποι προσεγγίζουν τον πυρήνα του Ευαγγελίου: Οι «Βέργες» του G. Saunders

[Πολιτισμός / Λογοτεχνία - Φιλολογία](#)

Δεν είναι λίγες οι φορές που άνθρωποι που εξωτερικά δεν φαίνεται να έχουν ιδιαίτερη σχέση με την Εκκλησία, συλλαμβάνουν τον πυρήνα της διδασκαλίας του Ευαγγελίου με αξιοσημείωτη ευαισθησία. Παραθέτουμε ένα διήγημα του George Saunders, από το βιβλίο «Δεκάτη Δεκεμβρίου», σε μετάφρ. Γιώργου-Ίκαρου Μπαμπασάκη, από τις εκδ. Ίκαρος (Αθήνα 2015), που αποδεικνύει τη μεγάλη αυτήν αλήθεια.

Κάθε χρόνο σαν νύχτωνε την Ημέρα των Ευχαριστιών μαζευόμαστε πίσω από τον μπαμπά καθώς αυτός έσερνε τη στολή του Άι-Βασίλη στο δρόμο και τον έριχνε μετά πάνω σ' ένα πράγμα σαν Εσταυρωμένο που είχε φτιάξει σ' έναν μεταλλικό πάσσαλο στην αυλή. Την εβδομάδα του Σούπερ Μπόουλ ο πάσσαλος φορούσε τα αθλητικά και το κράνος του Ροντ και ο Ροντ έπρεπε να το κανονίσει με τον μπαμπά αν ήθελε να πάρει το κράνος.

Την Τετάρτη Ιουλίου ο πάσσαλος ήταν ντυμένος Θείος Σαμ, την Ημέρα των Βετεράνων ήταν στρατιώτης, και φάντασμα του Χάλοουγουίν. Ο πάσσαλος ήταν η μία και μοναδική παραχώρηση του μπαμπά στο ξεφάντωμα. Μας άφηνε να παίρνουμε μόνο μία ξυλομπογιά τη φορά από το κουτί. Την παραμονή των Χριστουγέννων τσίριξε στη Κίμι γιατί της έπεσε ένα κομμάτι μήλο. Κρεμόταν από πάνω μας καθώς βάζαμε κέτσαπ κι έλεγε, Πολύ βάλατε φτάνει πολύ βάλατε φτάνει πολύ βάλατε φτάνει. Στα πάρτι γενεθλίων είχαμε μονάχα κεκάκια, κι όχι παγωτό, καθόλου παγωτό. Τη πρώτη φορά που έφερα κορίτσι εδώ πέρα, μου είπε το κορίτσι, Τι τρέχει με το πατέρα σου κι αυτόν τον πάσσαλο;, κι εγώ καθόμουν εκείδά και ανοιγόκλεινα τα μάτια.

Φύγαμε απ' το σπίτι, παντρευτήκαμε, κάναμε παιδιά κι εμείς, βρήκαμε τις κακίας τους σπόρους ν' ανθίζουνε και σε μας. Ο μπαμπάς άρχισε να ντύνει τον πάσσαλο με περισσότερη πολυπλοκότητα και λιγότερη λογική. Τον τύλιξε με κάτι σαν γούνα την Ημέρα της Μαρμότας και έσυρε έστησε και έναν προβολέα για να πέφτει σκιά. Όταν έπληξε ένας μεγάλος σεισμός τη Χιλή, πλάγιασε τον πάσσαλο κατάχαμα και ζωγράφισε με σπρέι ένα ρήγμα στη γη. Η μαμά πέθανε κι αυτός έντυσε τον πάσσαλο Θάνατο και κρέμασε στη μπάρα φωτογραφίες τις μαμάς όταν ήτανε μωρό. Περνούσαμε από κει και σταματούσαμε και βλέπαμε αλλόκοτα φυλακτά από τα νιάτα του τακτοποιημένα γύρω από τη βάση: μετάλλια από το στρατό, εισιτήρια από θεατρικές παραστάσεις, παλιά μπλουζάκια, καλλυντικά της μαμάς. Ένα φθινόπωρο έβαφε τον πάσσαλο χτυπητό κίτρινο. Ήρθε ο χειμώνας και τον σκέπασε με πατσαβούρες για ζεστασιά και τον έκανε να κάνει παιδιά μπήγοντας με το σφυρί έξι σταυρωτές βέργες στην αυλή. Πέρασε νήμα ανάμεσα στο πάσσαλο και στις βέργες, και κόλλησε στο νήμα επιστολές συγγνώμης, παραδοχές λαθών,

παρακλήσεις για κατανόηση, όλες γραμμένες με παράφορα ορνιθοσκαλίσματα σε κάρτες. Έφτιαξε μια ταμπέλα που έλεγε ΑΓΑΠΗ και την κρέμασε στον πάσσαλο και μια άλλη που έλεγε ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ; και μετά πέθανε στο χολ με το ραδιόφωνο αναμμένο κι εμείς πουλήσαμε το σπίτι σ' ένα νεαρό ζευγάρι κι αυτοί τον ξέμπηξαν τον πάσσαλο και τον άφησαν στο δρόμο τη μέρα που μαζεύουν τα σκουπίδια.

<http://bitly.com/1TGDWsX>